

PASAULES ČEMPIONĀTS SPINGOŠANĀ. 7. DAĻA

...Ilgi gaidītais III Pasaules čempionāta spingošanā no laivām ar mākslīgajiem mānekļiem sacensību daļas startu ļoti atgādināja regati, tikai jahtu vietā vienlaikus pēc galvenā tiesneša Vestusa Rozentāla signāla startu uzņēma ar benzīna dzinējiem aprīkotas laivas. Tas notika pulksten 7.45, kad apvārsnis vēl tikai sāka sārtoties no uzlecošās saules stariem. Kā jau bija gaidīts, lielākā daļa ekipāžu uzņēma kursu uz ezera kreiso daļu, kur Ķīšezers savienojas ar Daugavu. Šķiet, gandrīz visiem dalībniekiem līdzīti bija GPS-uztvērēji ar treniņos atzīmētiem punktiem. Vēl neviens nespēja iedomāties, ka situācija ar zivju košanos var tik krasi mainīties. Tomēr no paša rīta dažām

komandām treniņos gūtās iestrādes vēl deva rezultātus. Atpeldot no krasta pa pēdām dalībniekiem, vienu no pirmajiem mēs sastapām gan mums, gan lasītājiem jau no ceturtās reportāžas pazīstamo baltkrievu „divnieku”. Puiši vilka asarus virs sagāzes, kas iestiepās dziļā bedrē. Diemžēl, kā pēc tam izrādījās, tās konkrētās vietas dāsnums ilgi neturpinājās. Jādomā, ka asari pameta dziļumu, taču tas fakts, ka viņu copes bija ļoti piesardzīgas, bet izvadīšanu pavadīja liels skaits nomukšanu, vedina uz domu, ka svītrinieci plēsoņas tomēr uzturējās spingošanas vietā. Dažādas komandas centās ar visiem iespējamiem paņēmieniem izdibināt šo zivju untumus un izvilināt tās no dzelmes. Šeit vajadzētu nedaudz pastāstīt par spingošanas tehniku, ko izdevās noskatīties. Šobrīd tas vairs nav tik liels noslēpums kā pirms sacensībām. Tātad, gandrīz visas komandas par mānekli izmantoja džigu. Neraugoties uz saimnieku-latviešu viltībām ar ūdenstilpnes dziļumu (šodien mēs ar eholotes palīdzību atradām 17,4 m!), visi dalībnieki ātri apguva jauno informāciju, un daudzi nolika malā vizuļus un voblerus. Tomēr vadīšanas tehnika komandām atšķīrās. Tā, piemēram, gados jaunā lietuviešu ekipāža galvenokārt izmantoja klasisko «stop-and-go» metodi, tas ir, ar spoles tīšanu, savukārt ukraiņu „divnieks” ar Dmitriju Korzenkovu uz borta (aizsteidzoties priekšā, pateikšu, ka pēc pirmās kārtas viņi atradās 2. vietā) darbojās ar spingina spicīti. Vispār es pamanīju, ka šāda tehnika ir raksturīga pagājušā gada čempioniem, tai skaitā arī viņu trenerim. Pārsteidza čehi. Viens no šīs valsts „divniekiem” noenkurojās netālu no niedru sienas, bet vadīšanu īstenoja ar ļoti lēnu spoles tīšanu. Ar lietuviešu kolēģi Kestuti Zabotku

mēs nospriedām, ka čehi izmanto ļoti mazu rotiņu, jo tieši ar tādu mānekli spingo tamlīdzīgā veidā. Tomēr pēc tam, tuvāk aplūkojot Kestuta uzņemtas fotogrāfijas, izrādījās, ka par ēsmu kalpoja aizvien vēl tā pati „gumija”. Iznāk, ka čehu sportists burtiski vilka mānekli pa grunti. Un pie tam zivis viņš arī ķēra! Tika pielietotas arī citas tehnikas, un, manā skatījumā, arī tās tomēr nospēlēja savu lomu galarezultātos, nevis tikai vietas izvēle. Kā jau tas tika paredzēts, galvenokārt ķērās asari. Nezinu, par ko ar viņiem vienojās poļi, bet vienam no šīs valsts pāriem izdevās noķert vairāk nekā 20 kg svītraino plēsoņu! Bet tas, ne daudz ne maz, ir 131 asaris! Baltkrievu

NOREIN[®]
ultimate protection

treneris Jaroslavs Tihonovičs to nokomentēja ar vārdiem: „Nokļuva katlā, gluži kā pie mums Čigirinkā”. Lieta tāda, ka šogad Baltkrievijas čempionāta otrajā kārtā, kas notika Čigirinkas ūdenskrātuvē, gandrīz visi lomi sastāvēja no nelieliem asariem, bet daži eksemplāri bija diezgan prāvi. Piemēram, mūsu „Salmo” komandai toreiz izdevās noķert apmēram 12 kg vienā kārtā. Interesanti, ka poļu treneris, komentējot savas komandas panākumus, sacīja, ka Polijā viņi asarus neķer, bet dod priekšroku lielajām līdakām! Uz manu jautājumu, kādu ēsmu tad visvairāk iekāroja latviešu asari, Andžejš Ļešņiks vispirms nedomājot sacīja „džigu”, bet pēc tam, viltīgi

Pēc minūtes poļu treneris uzzinās rezultātus

pasmaidījis, piebilda: „Un vēl uz Hornet”. Tas ir saprotams – katrai valstij ir savi noslēpumi, un ne vienmēr ir vērts tos izpaust. Lai gan tas, ka ukraiņi noķēra 9 mēra līdakas, apstiprinājās pilnībā. Ir ziņas arī par astoņiem latviešu noķertiem zandartiem, no kuriem, tiesa, tikai divi izrādījās vajadzīgā izmēra. Saprotams, ka pagaidām runa ir tikai par pirmo kārtu. Trīs valstis, kuras es nosaucu – Polija, Latvija un Ukraina – izvietojās protokola augšdaļā, diezgan labi atraujoties no tuvākā sekotāja – Lietuvas. Varēja iedomāties, ka tā arī paliks. Bet par pirmās kārtas galveno sensāciju, šķiet, kļuva Krievijas komandas vājais sniegums – tā palika tikai 10. vietā. Pie visa vainīga ir Krišezera līdaku absolūtā neparedzamība. Krasnodaras ekipāža – Artjoms Makartičans un Aleksejs Šaņins – vienkārši nespēja noticēt tam, ka plēsoņu nebija šķietami līdaku tik ļoti iecienītā vietā. Taču latviešu treneris Egons Simsons apstiprināja, ka līdakas no krievu sportistu izvēlētā ūdenstilpnes sektora rudenī dodas prom. Taču, ja līdakas bieži vien pazuda „neatgriezeniski”, tad asarus daudziem izdevās atrast piekrastes zonā. Var atzīmēt, ka laivas bija diezgan izkliedētas pa ūdenstilpnes akvatoriju, kas apstiprina Jāņa Stikuta teikto par relatīvi vienmērīgu zivju sadalījumu pa ezeru. Kā tas bieži mēdz būt, galvenais zivju migrācijas un to aktivitātes izmaiņas cēlonis bija laika apstākļi, bet sacensību dienā tie vienkārši sajuka prātā. Lietus mijās ar sniegu, krusu nomainīja saule. Runā, ka Rīgā sniega sega sasniedza 10 cm biezumu. Labi vēl, ka vējš nebija spēcīgs, tikai centās mainīt savu virzienu. Gandrīz visi dalībnieki stoiciski izturēja laika apstākļu uzsūtīto pārbaudi, tikai DĀR komanda nedaudz padevās. Taču viņiem to var

piedot. Otrajā kārtā tika izmantoti arī aizstājēji. Vieniem viņi palīdzēja uzlabot vietu tabulā, citiem, gluži pretēji, - pasliktināt. Otrā kārtā bija par 2 stundām īsāka nekā pirmā, un laika jaunām iestrādēm sportistiem būtībā nebija. Lielākā daļa uzreiz devās uz pirmā posma vietām. Nav pārsteigums, ka poļi ar divām ekipāžām ātri atkal nokļuva asaru „katlā”, bet ukraiņi turpināja vilināt uz džīgiem iepriekš atrastās līdakas. Šeit es vēlētos akcentēt uzmanību uz to, ka čempionāta uzvarētāji tomēr tika pie saviem rezultātiem ar dažādām zivīm. Cik es zinu, poļi nenokēra nevienu līdaku. Krzysztof Kacprzak tieši tā arī sacīja: „Bet kādēļ?”. Dmitrija Korzenkova un Jurija Petraša „divnieks” 3 stundu laikā spēja noķert vēl 7 mēra zaļsvārces svarā no 1340 līdz 2150 g. Uz manu jautājumu par to, ar kādu mānekli tomēr tika noķertas nelaimīgās līdakas, Dima apstiprināja vispārzināmo informāciju par džigu un sagāzi, taču vēlāk paklīda baumas, ka ukraiņu pāris bija iepeldējis seklā līdaku līcī. Kā atzinās

III World Championship

Carnivorous Artificial Bait Boat Angling

paši sportisti, vismaz dažas līdakas tomēr bija noķertas uz voblieriem. Taču lai patiesība paliek apslēpta. Latvijai nedaudz nepaveicās. Kā pastāstīja saimnieku komandas treneris Egons Simsons, otrajā kārtā viņiem norāvās divas prāvas zivis, visticamāk zandarti. Plus vēl visam labākā ekipāža ar Juriju Fjodorovu priekšgalā atrada zivis tikai pašās kārtas beigās, un viņiem gluži vienkārši nepietika laika. Kopumā Egons ar rezultātu ir apmierināts, lai gan savu vietu salīdzinājumā ar pagājušā gada čempionātu, kur piedalījās arī Latvija, komanda ir pasliktinājusi. – Tomēr jāņem vērā fakts, ka arī dalībnieku šeit bija 2 reizes vairāk, – saka Latvijas komandas treneris. – Un starp viņiem nebija nejaušu, garāmejošu dalībnieku. Visi sportisti ir ļoti spēcīgi un prot ķert zivis. Ir dažas atšķirības taktikas ziņā: mēs, piemēram, cenšamies neuzkavēties vietās, kur pulcējas sīkie asari, bet šeit tos vajadzēja ķert. Arī

rezultātu apkopošanas sistēma Latvijas čempionātā bija citādāka – pa 10 lielajām zivīm. Bet vispār uzskatu, ka uz šodienu tas bija mūsu izlases spēcīgākais sastāvs. Grūti nepieņemt Egonam par šī čempionāta dalībnieku spēcīgo sastāvu. Kā apstiprinājumu varu minēt Rumānijas piemēru, kura labi startēja otrajā kārtā un izcīnīja „koka” medaļas. Kā jūs atceraties, iepriekšējā reportāžā es sacīju, ka viņi ir „tumšais zirdziņš”. Lūk, tā neuzbāzīgi esmu jūs novedis pie galarezultātiem. Pateikšu tikai isumā par uzvarētājiem, bet oficiālo protokolu varēs aplūkot čempionāta vietnē adresē: www.fishing.lv/wch2010/wch2010.html Noslēguma trijnieks komandu ieskaitē izskatās sekojoši: Polija, Ukraina, Latvija. „Divnieki” – uzvarētāji: Sebastian Mazur un Krzysztof Kacprzak (Polija, zelts), Dmitrijs Korzenkovs un Jurijs Petrašs (Ukraina, sudrabs), Grzegorz Zarebski un Slawomir Czajkovski (Polija,

bronza). Tādējādi poļi izcīnīja Latvijā divas zelta un vienu bronzas medaļu. Uzreiz prātā nāk poļu trenera izteiktā pārliecība par komandas neapšaubāmajiem panākumiem. Var tikai apskaut tādu ticību uzvarai. Interesantu versiju par asaru aktīvo košanos poļu atrastajos punktos izteica šīgada Latvijas čempions komandu ieskaitē Konstantīns Koļesņikovs («Team Agat»): «Acīmredzot, poļi ar kaut ko iesmērē māneķļus. Citu izskaidrojumu tam, ka viņiem izdevās sapulcināt vienā lokālā punktā asarus, es vienkārši nerodu. Lai gan tiesnesis, kurš atradās vienā laivā ar uzvarētājiem, neko tādu nemanīja». Var, protams, pajautāt poļu trenerim par „noslēpumaino smēri”, taču diezin vai viņš teiks patiesību, drīzāk vienkārši atjokos. Varbūt tajā arī slēpjas daļa panākumu? Par citām panākumu komponentēm spiningošanas sportā mēs paprātosim nākamajā reportāžā otrdien, 19. oktobrī.

Valērijs Sikiržickis

Foto: Valērijs Sikiržickis

Turpinājums 19.10.10

